

PODĽA
DCÉRY JE
DOKONALÝ.

SKVELÝ

PODĽA
JEJ OTCA JE
KLAMÁR.

ÚLOVOK

The Sunday Times Bestseller

T. M. LOGAN

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

SKVELÝ ÚLOVOK

T. M. LOGAN

TATRAN

Z anglického originálu T. M. Logan: The Catch,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Zaffre, Londýn 2020,
preložila Zuzana Močková-Lorková.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2022 ako 5331. publikácia
a 35. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Ina Martinová

Jazykoví redaktori Ivana Fábryová, David Grich

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2020 by T.M. Logan
Translation © Zuzana Močková-Lorková 2022
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2022

ISBN 978-80-222-1282-3

*Johnovi a Sue,
Jenny a Bernardovi*

Ludia vidia iba to, čo sú pripravení vidieť.

Ralph Waldo Emerson

Chytil nôž do ľavej ruky, aby mohol nahmatať pulz. Dvoma prstami na veľkej tepne na boku krku.

Nič.

Pokožka bola na dotyk ešte teplá, ale telo už nehybné. Absolútne nehybné. Vyhasli aj posledné iskry života.

*Teraz bolo najdôležitejšie zachovať pokoj. Pretože oni to nepocho-
pia. Veci sa vymkli spod kontroly. On si to nevybral, ale jeho ruka to
musela urobiť. A svojím spôsobom to bola jeho povinnosť. Najdôleži-
tejšia a najvdáčnejšia povinnosť v jeho živote. A bolo to tak najlepšie:
chcel len to najlepšie pre každého. Zbadal tú hrozbu, to nebezpečen-
stvo a zneškodnil ho. Aj tak by to vôbec nefungovalo. Dlhodobu urči-
te nie.*

Časom na to zabudne. Zabudne naňho.

Čepel noža dočista vyutieral a zasunul do puzdra.

*Zem vresoviska bola pokrytá drsným kobercom trávy, hrubej a ne-
poddajnej. Kúsok od tela zahrabol holými rukami a odkryl čiernu
derbyshirskú zem. Zaboril do nej končeky prstov a pocítil, ako sa hlina
poddáva tlaku – po nedávnom daždi bola jemná a vlhká. To je dobre.*

Bude sa ľahko kopať.

Prvá časť

PRIATEĽ

1

PIATOK

Sedel som na terase, na tvári ma hriali posledné lúče zapadajúceho slnka a vysoko v platanoch na okraji našej záhrady sa ozýval štebot škovránkov. Bol piatok v polovici mája, v pološere sa vznášala výrazná vôňa pokosenej trávy a jemný závan dymu z grilovania v susedstve. Ešte stále bolo dosť teplo, po večeri sa dalo sedieť v záhrade a popíjať silnú čiernu kávu, zatiaľ čo moja dcéra hrala bedminton uprostred nášho širokého trávniku so svojím novým priateľom.

Zoznámili sme sa s ním až dnes, hoci Abbie s ním chodila už sedem mesiacov. Bol vysoký, vyšportovaný a vyzeral ako model v nedeľnej prílohe novín. Mal na sebe bledoružovú ľanovú košeľu a plátenné nohavice, poltopánky si poslušne vyzul a odložil na prednej verande, skôr než sme ho o to požiadali. A moju manželku Claire ani jej matku Joyce nepobozkal na líce – ani len letmo a symbolicky – jednoducho každej podal ruku. Pristupoval ku každému rovnako. Bol úctivý, nie príliš suverénny, ale ani odmeraný. Jeho podanie ruky bolo pevné a suché, stisk sebaistý a moju ruku zovrel o niečo silnejšie.

Sledoval som ich hru. Ryan sa zahnal po bedmintonovom košíčku, teatrálné sa prevážil dozadu, zapotácal sa a pristál na chrbte, a stále pritom držal raketu vo vzduchu. So smiechom ostal ležať v jednom z dlhých podvečerných tieňov na trávniku. Abbin hlasný a úprimný smiech sa ozýval po celej záhrade.

Aj pri vedľajšom stole sa ozval tichý smiech. Claire a Joyce na nich s úsmevom hľadeli.

„Je to pekný pár,“ skonštatovala Claire a vystrela opálené ruky nad hlavu. „Nemyslíš?“

„Ja by som sa nepriečila, keby som bola o niečo mladšia,“ usmiala sa Joyce, sediac v invalidnom vozíčku. „Len sa na nich pozrite!“

„Čo myslíš, Ed?“ Claire mi položila ruku na predlaktie a teplými končekmi prstov sa dotkla mojej pokožky. „Je skvelé vidieť, že je opäť šťastná, však?“

„Zdá sa, že ho má naozaj rada,“ povedal som, ale nepozrel som jej do očí.

Bola to pravda: už dlho som Abbie nevidel takú šťastnú. Znelo to ako kliše, ale dnes večer priam žiarila. Za posledné mesiace sa ich víkendový vzťah na diaľku pomaly rozvíjal a my sme ustavične počúvali *Ryan to a Ryan ono*.

„Vyzera ako dobrý chlapec,“ zahlásila Joyce.

„Má tridsaťtri,“ utrúsil som. „To už nie je chlapec. Je od nej skoro o desať rokov starší.“

„Vieš, ako to mama myslela,“ zahriakla ma Claire. „Pozri sa na nich, vidieť, že je medzi nimi skutočné puto.“

„Len teraz sme sa s ním zoznámili.“

Moja žena sa ku mne otočila s otázkou v hlase.

„Ed?“

„Čo je?“

„Abbie ho má naozaj, *naozaj* rada, tak mu daj šancu, dobre? Nemyslím si, že je ako ostatní.“ Zľahka mi stisla rameno. „Buď milý.“

„Ja som vždy milý,“ vyhlásil som potichu.

„*Samozrejme*, že si, drahý,“ uistila ma Claire s nepatrným náznakom sarkazmu v hlase. „*Samozrejme*, že si.“

Opäť som začal venovať pozornosť bedmintonovému zápasu a v tej chvíli sa Ryan divoko zahnal raketou a košík zasiahol sieť.

Abbie stála bosá na tráve, mala na sebe biele džínsy, ktoré som na nej videl po prvý raz, a kvetovaný top s tenkými ramienkami. Jej pekné tmavé vlasy sa vlnili pri prudkých pohyboch z jednej strany na druhú. Bedminton hrávala od malička, od čias, keď dokázala odraziť asi jeden z desiatich košíkov. Každé leto som na dvore naťa-

hoval sieť a naše hry bývali nekonečné. Bola to pekná spomienka, ale aj bolestná.

„Odveta?“ navrhla Ryanovi s úsmevom na tvári.

„Budeš ma trochu šetriť?“ opýtal sa, vstal zo zeme a oprášil si bledé nohavice od stebiel trávy.

„Ani náhodou!“ Veselo vystrelila ďalší košík ponad sieť.

Skúmal som ho pohľadom, keď opäť začali hrať. Bol skutočne veľmi dobre stavaný, pekný ako chalan z chlapčenskej kapely. Jemné strnisko na silnej čeľusti a jamka na brade. Rovné biele zuby, ktoré často ukazoval – jeho úsmev bol zdanlivo úprimný a vrúcny. Rovné a hrubé obočie, tmavohnedé oči, takmer až čierne. Všimol si, že si ho premeriavam, a naše pohľady sa stretli. Neusmial sa ani neuhol pohľadom, len uprene na mňa hľadel.

A vtedy som si to uvedomil.

Bolo to ako zásah prudkej statickej elektriny do chrbtice, striasalo ma, akoby mnou prešiel duch. Niečo sa vo vzduchu medzi nami mihotalo a vibrovalo ako napnutá struna.

Bolo to čosi živočíšne, pudové. Pradávnny inštinkt, ktorý varoval lovca doby kamennej, že sa v tieni krčí vlk, pripravený vrhnúť sa naňho. Takéto nebezpečenstvo nezachytíte zrakom, čuchom ani sluchom. Vycítite ho, keď sa vám naježia jemné chlípky na šiji.

Už pri pohľade do Ryanových očí som to vedel. V tej chvíli som si uvedomil, že s novým priateľom mojej dcéry nie je nič v poriadku.

Za jeho tmým pohľadom sa čosi skrývalo.

Niečo *nedobré*.

Niečo veľmi, veľmi zlé.

2

Stál som v kuchyni a z platničky som zdvihol syčiacu kávovú kanvicu. Srdce mi búšilo tak silno, že som ho doslova cítil v hrudi. Nadýchol som sa a ruka s kanvicou sa mi roztriasla. Nemôžem sa mýliť? Ryan doteraz pôsobil ako celkom milý človek. No ten nepríjemný pocit z jeho pohľadu pretrvával, adrenalín mi prúdil v žilách.

Niečo s ním nebolo v poriadku, tým som si bol istý. Niečo skrýval.

Vrátil som sa na terasu, a kým som Claire dolieval kávu, snažil som sa upútať jej pozornosť. Ona sa však sústreďovala na svoju matku, zakrývala jej plecia svetrom. Abbie sa vrátila k nášmu stolu a usadila sa do veľkého dreveného záhradného kresla. Naša staršia mačka Tilly jej svižne vyskočila do lona a labkami začala prešľapovať po jej bielych džínsoch, na ktorých ostávali dlhé mačacie chlpy.

„Si na rade, oci.“

Po jej slovách som zdvihol pohľad a silene sa usmial.

„Som vždy pripravený ukázať ti poriadne strely, Abbie.“ Položil som kanvicu na stôl. „Ale vedz, že už nie som šampiónom tejto záhrady ako kedysi, takže mi musíš dať chvíľu.“

„Ja nebudem hrať,“ povedala a poškrabala Tilly za uchom. Tá pri tom zažmurkala a začala priasť. „Musím si oddýchnuť. Zahraj si s Ryanom.“

„Och, naozaj?“

Claire na mňa zagánila.

„Jasné,“ súhlasil som a vzal si jej raketu. „Prečo nie?“

„Bez obáv,“ ubezpečoval ma Ryan s úsmevom na tvári, ležérne kráčajúc k nám. „Bedminton hrám hrozne.“

Zhodil som z nôh žabky a nasledoval som Ryana po čerstvo pokosenej tráve, ktorá ma štekľila na chodidlách, do stredu trávniku. Zacítil som závan jeho vody po holení, ostrú vôňu citrusov a ešte niečoho iného, možno borovice alebo eukalyptu. Keď zastal na druhej strane siete, otvoril som hru odrazením košíka vo vysokom pomalom oblúku a v hlave sa mi vynorili slová mojej manželky: *Buď milý*. No hoci sa Ryan predtým neohrabane oháňal raketou, teraz chytal a odrážal košík s absolútnou ľahkosťou a jeho strely lietali ďaleko za mňa. Neváľal sa teatrálne po zemi ako predtým, aby Abbie rozosmial. Bol pokojný, udieral presne, skákal z jednej strany na druhú, udával tempo hry a silno napínal svaly na predlaktiach.

Vyhodil košík vysoko do vzduchu, no ja som namiesto neho sledoval Ryanovu tvár. Zagánil na mňa a potom ho odrazil tak silno, že skôr než som si košík všimol, pocítil som energický náraz do hrudníka.

„Ryan!“ zvolala Abbie so smiechom. Zdvihol som ruku, aby som naznačil, že je to v poriadku, hoci som cítil bodavú bolesť v hrudi. Ryan sa zasmial a teatrálne rozhodil ruky vo vzduchu na znak ospravedlnenia.

„Prepáčte, Ed!“

Skóre bolo 7 : 2 pre Ryana, keď začal poľavovať. Netriafal košíky, hoci ešte pred chvíľou odrazil bez problémov každú strelu.

Zápas sa skončil 11 : 9 v môj prospech.

Zastal som, aby som chytil dych. Polokošela sa mi nalepila na spotený chrbát, bavlna tesne priliehala k pokožke.

„Dobrá hra,“ zahlásil Ryan. Sotva mu vystúpili malé kropaje potu. „Čo tak ďalšiu?“

„Dajme si najprv pauzu.“ Ukázal som na stôl na terase, kde sedela moja rodina. „Rýchlo sa napijem. Naozaj si nedáš kávu?“

„Vďaka, pán Collier, ale ja sa kofeínu vyhýbam.“

Zaboril som ruku do veľkého vedra s ľadom a za krk som si na-

lial trochu vody, ktorá ma po vyčerpávajúcom zápase príjemne schladila.

„Máme aj pivo a víno,“ ozvala sa Claire, „a v kuchyni sú aj iné veci, ak by si mal na niečo chuť.“

Ryan zdvihol ruku a opäť sa zjavil ten úsmev.

„Pre mňa nie, vďaka, zajtra šoférujem do Manchestra, vyrážam skoro ráno a potom sa v pondelok ráno vraciam na zmenu. Čakajú ma kontroly na školách, takže by som asi nemal.“

„Ryan je dobrovoľník. Pracuje ako mimoriadny strážnik na polícii,“ vysvetlila Abbie svojej starej mame.

„Aha, chápem,“ odvetila Joyce a tesnejšie si pritiahla sveter. „Takže policajt? To by sme sa mali správať čo najslušnejšie, však?“

„Nie som plnohodnotný policajt,“ odpovedal Ryan. „Iba im pomáhame, robíme komunitný dozor, pešie hliadky, venujeme sa rôznym podnetom v rámci verejnej bezpečnosti a podobne. Posledné mesiace chodievame na kontroly do škôl v súvislosti s útokmi nožom. Viete, je to dobrý pocit, keď môžete robiť niečo užitočné. Máte pocit, že niečím prispievate spoločnosti.“

Dolial som si kávu do šálky a premeral som si ho kútikom oka. Nevyzeral ako policajt. Bol príliš uhladený. Príliš dokonalý. No bolo to už dávno, čo som bol naposledy v kontakte s políciou. Veľmi dávno.

„Iste, iste,“ súhlasila Claire. „A čo tak kolu bez cukru? Minerálnu vodu? V kuchyni máme aj čerstvú šťavu alebo džús?“

„Minerálna voda bude fajn, ďakujem, pani Collierová.“

Claire vytiahla z vedra s ľadom malú zelenú sklenenú fľašku a podala mu ju.

„Volaj ma Claire, prosím.“

„Vďaka, Claire.“

Joyce pomaly vstala z vozička a v roztrasenej ruke stískala vychádzkovú palicu.

„Myslím, že sa pôjdem trochu natiahnuť.“

Ryan v momente vstal a ponúkol Joyce rameno, aby ju pridržiaval, keď kráčala do domu.

„Ďakujem, Ryan,“ povedala Joyce a blahosklonne sa naňho usmiala. „Si veľmi milý.“

„Nemáte vôbec za čo,“ ubezpečoval ju Ryan.

„Babi?“ ozvala sa Abbie a vstala tiež. „Je ti niečo?“

„Nič, zlatko, tento milý mladý muž sa o mňa postará. Len potrebujem svojich dvadsať minút.“

Všetci traja sme sledovali, ako odprevádza starú mamu, ktorá sa ho drží za predlaktie. Claire si vedľa mňa vzdychla a pokrútila hlavou.

„Zdá sa, že mama je každým dňom slabšia,“ skonštatovala potichu. „Myslíš, že tie nové lieky vôbec zaberajú?“

Chytil som ju za ruku, pokožku dlane mala jemnú a teplú. Zľahka som jej ju stisol.

„Porozprávajme sa v pondelok s onkológom,“ navrhol som. „Či by neprehodnotil dávkovanie.“

Súhlasne prikývla, práve keď sa Ryan znovu objavil a posadil sa k stolu. Abbie pozrela na svojho priateľa a mlčky si vymenili pohľady. Potom opatrne položila Tilly na terasu, vstala a podala mame bedmintonovú raketu.

„Pod' si zahrať, mami, si na rade.“

„Zlatko, nie som vhodne oblečená,“ skonštatovala Claire a ukázala na modré vzorované zavinovacie šaty. „A navyše som pila víno.“

„Nevyhováraj sa,“ usmiala sa Abbie. „Dám ti trojbodový náskok, ak chceš.“

Claire zdráhavo vstala, vzala raketu a nasledovala dcéru k sieti. Opäť som si pripomenul, ako veľmi sa na seba podobajú: rovnaká pleť olivovej farby, rovnaké pekné tmavé vlasy, rovnaká štíhla postava – len Abbie je o pár centimetrov vyššia ako jej matka. S Ryanom sme chvíľu sedeli v tichosti, sledovali ich hru, bedmintonový košík lietal sem a tam v pomalých oblúkoch ponad sieť v podvečernom svetle. Ich vzájomné priateľské žartovanie ma upokojilo. Claire a Abbie sú celý môj svet: nadovšetko ich ľúbim, niekedy ma to až zabolí hlboko v hrudi.

Zrazu sa ozvalo znepokojivé mňaučanie a zbadal som Tilly, ako so stiahnutými ušami a privretými očami syčí na Ryana. *Možno len pohol nohou?* Natiahol ruku, aby ju pohladkal, ale mačka sa zháčila, znovu zasyčala a znepokojene vztýčila chvost. Divne sa pohybovala a dvíhala zadnú labku.

„Prepáč, Ryan,“ ospravedlňoval som sa. „Nezvykne byť taká agresívna. Väčšinou má každého rada.“

Vystrel som k nej ruku, ale zasyčala aj na mňa a potom utiekla ku garáži.

„Má taký zvláštny vzhľad,“ poznamenal Ryan.

„Je to spolovice siamská mačka, preto má takú špicatú papuľku.“

Ryan si pošúchal chrbát ruky.

„Poškrabala ťa?“ opýtal som sa a pozrel naňho.

„Nie, to je v poriadku.“

Premeral som si jeho tvár. Napätie, ktoré som medzi nami cítil, zmizlo. Iba sa mi to zdalo? Usmial sa, takmer v rozpakoch z môjho pohľadu, a tak som sa nasilu usmial tiež.

„Nikdy predtým to neurobila,“ vyhlásil som.

„Možno ma len potrebuje spoznať.“

„Možno,“ súhlasil som.

Ryan prikývol.

„Abbie spomínala, že si slúžil v armáde.“

„Už dávnejšie,“ odpovedal. „Päť rokov som slúžil v Kráľovskom pešom pluku.“

„Nechýba ti to?“

Pokrčil plecami. „Niekedy. Chýbajú mi chalani. Ale dve misie v Afganistane mi stačili.“

„Určite to bolo drsné.“

Zamrivil sa v kresle, akoby opatrne zvažoval ďalšie slová. „Videl som veľa... vecí. Vecí, ktoré zmenia človeku pohľad na všetko ostatné.“ Odmlčal sa a uprene sa zahľadel na Abbie. „Mal by každý deň žiť naplno, chápete? *Carpe diem*.“

„Využi deň,“ odpovedal som. „Iste.“

Nastalo medzi nami trápne ticho.

„Chcel by som sa vám znovu poďakovať,“ začal pomaly, „že ste ma sem pozvali.“

„To nestojí za reč.“

„Som rád, že sa môžeme porozprávať. Len my dvaja.“

Otočil som sa k nemu a pocítil tlak na hrudi. „Iste...“

„Ide o to, že sa vás musím niečo opýtať, Ed.“

A už som vedel, čo bude nasledovať.

„Čo sa ma chceš opýtať?“ vyslovil som potichu.

Ryan sa naklonil dopredu a zopol ruky. Sťažka prehltol.

„Vlastne by som vás chcel požiadať o súhlas.“

Podvečerný ruch a šum zoslabol – výkriky a smiech pri bedmintone, štebot vtákov, vzdialená hudba zo susedovej záhrady – všetko zatíchlo a moja pozornosť sa sústredila len na tento jeden bod – na tvár muža oproti mne.

Odkašľal som si a vyhrkol som: „Môj súhlas s čím?“

„Rád by som požiadal Abbie o ruku.“

3

„Požiadal o ruku?“ zopakoval som.

Tie slová zneli niekde v diaľke ako ozvena z vedľajšej izby. V hlave som pocítil nával krvi. Určite to nebude teraz, hádam nie? Je to prískoro. Ako dlho sa poznajú? Sedem mesiacov? Abbie nemá ešte ani dvadsaťpäť, všetko sa to deje rýchlo. Až *príliš* rýchlo. A ešte som nestrávil prvé dojmy, ktoré vo mne Ryan zanechal. Ešte som nezistil, aký je to vlastne človek.

Ryan na mňa stále upieral tmavé oči. „Abbie je to najmilšie, najlákavejšie a najúžasnejšie dievča na svete. Myslím si, že vaša dcéra je mimoriadna osoba, a túžim s ňou stráviť zvyšok života.“

„To ona je,“ súhlasil som a pod kožu mi začal prenikať zvláštny chlad, hoci vonku bolo teplo. „Je úžasná.“

„Nechcem pôsobiť ako človek z minulého storočia,“ pokračoval Ryan a vystrúhal nervóznou grimasu. „Zdá sa mi dnes trochu staromódne žiadať súhlas rodičov, ale ak mám byť úprimný, neviem vlastne, ako treba postupovať, tak na to idem od začiatku.“

„Fíha, je to... také nečakané, nie?“

Ryan dôrazne pokrútil hlavou. „Mne sa to nezdá nečakané. Ak mám byť úprimný, vedel som to, len čo som sa s ňou zoznámil na tej párty. Myslím, že to bola láska na prvý pohľad. Šialené, však? Nikdy som si nemyslel, že niečo také zažijem.“ Potom si odpil z minerálnej vody. „Prepáčte, hovorím nesúvisle. To tie nervy.“

Uvedomil som si, že je to bezvýchodisková situácia. Mohol by som povedať *nie*, ale ako by som to obhájil a záležalo by na tom

Abbie? No nechcel som povedať ani *áno*. Preto mi ostávala iba jediná možnosť: naťahovať to a získať čas.

„Máš už... snubný prsteň?“

Ryan prikývol. „Je to rodinné dedičstvo. Nebol som si istý, či by Abbie chcela niečo nové alebo niečo, čo sa odovzdáva naprieč generáciami – nikdy som v tejto situácii nebol, ale chcel by som to urobiť správne.“

„Iste. Fíha,“ zopakoval som. „Manželstvo.“

„Nechceme už čakať, preto vás žiadam o súhlas, aby to bolo oficiálne. Viem, že vás to šokovalo, ale takto to obaja chceme.“

Ešte stále sa mi točila hlava. Mal som pocit, akoby sme v jednej minúte chystali Abbie na prvý deň v škole, obliekali jej červený svetník a obúvali lesklé lakovky, česali vlasy do dvoch chvostíkov a jej malá ručička pevne stískala tú moju. A ďalšiu minútu sedím tu a rozprávam sa o láske na prvý pohľad, o možnosti, že moja dcéra si zoberie muža, ktorého sotva poznám.

A nie je to akýkoľvek muž. Ale *tento* muž.

„Je to dôležitý krok, dôležité rozhodnutie,“ začal som pomaly. „Je to celkom náhle – nechcete s tým chvíľu počkať, kým... neskúsite nejaký čas spolu žiť?“

Ryan si pošúchal strnisko na čelusti, hľadiac na Abbie a Claire, ktoré kráčali k nám.

„Aj v súvislosti s tým máme novinky.“

„Novinky? Aké...?“

Abbie prišla k stolu ruka v ruke so svojou mamou a obe sa usmievali. Claire žiarili oči radosťou. Abbie dala Ryanovi veľkú pusku na líce a otočila sa ku mne so širokým úsmevom na tvári.

„Takže?“ opýtala sa a presunula pohľad zo mňa na svoju mamu a späť. „Čo myslíte?“

„Ste zasnúbení!“ zvolala Claire. „Skvelé správy, však, Ed? Nemôžem tomu uveriť!“

Abbie podišla k nám a oboch nás objala, zahaliac nás do jemnej, čistej vône svojho parfumu.

„Oci? Čo myslíš?“

„Je to úžasné,“ povedal som upäto a uvedomil som si, že Ryanova žiadosť o súhlas bola len gesto. Už ju požiadal o ruku. „Gratulujem vám obom.“

Ryan vytiahol z vrečka malú fialovú škatuľku a podal ju Abbie. „Môžeš si ho znovu nasadiť,“ povedal s úsmevom.

Abbie chytila škatuľku oboma rukami, nadšene ju otvorila, nastokla si prsteň na prstenník ľavej ruky, rozťahla prsty a ukázala nám ho. Bol na ňom *obrovský* diamant. O prsteňoch som nevedel takmer nič, no tento bol skutočne unikátny.

„Patril mojej starej mame,“ povedal Ryan. „Rada rozprávala o tom, ako môj starý otec Arthur stavil celomesačnú výplatu na to, že dostihy Grand National vyhrá kôň menom Boháč. Vôbec sa nevyznal v koňoch, ale páčilo sa mu to meno a predstava, že by bol *boháč*. Kôň vyhral s kurzom 14 : 1 a starý otec takmer celú výhru minul na tento prsteň.“

Celkom pekný príbeh, uznal som. Taká milá historka. No niečo mi na tom nesesedelo, boli to také táraniny.

„Si si istý, že tvoja stará mama Hilda by chcela, aby som ho mala ja?“ opýtala sa Abbie a celá žiarila.

„Bola by nadšená, Abbie. A urobila by okolo toho poriadny rozruch.“

„Nie je úžasný?“ vyhrkla Abbie nadšene. Opäť vystrela ruku a pohybovala kameňom vo svetle. Určite mal minimálne jeden karát a množstvo lesklých a trblietavých faziet. „Neviem sa vynadívať!“

Vyskočila a znova nás s Claire radostne objala. Claire ju s úsmevom pobozkala na líce a prekvapilo ma, keď som v jej očiach zbadal slzy.

„Mali by sme to osláviti!“ vyhlásila a vykročila ku kuchyni. Nemala rada, keď ju ľudia videli plakať. „Hneď som späť.“

Abbie si sadla Ryanovi na kolená, vytiahla telefón a vyfotila prsteň na svojej ruke, aby fotku zavesila zrejme na Instagram.

„Oci, viem, že je to také nečakané,“ povedala, keď ťukala do telefónu. „No my to tak nevnímame. Zdá sa nám to správne. Dokonalé.“

„Abbie, ide o to, že... je toho veľa naraz. A tak z ničoho nič.“

„Prepáč, oci,“ povedala, zdvihla pohľad a na čele sa jej objavili vrásky znepokojenia. „Kiežby si sa mohol zoznámiť s Ryanom skôr, no kvôli jeho práci a iným veciam, aj kvôli tomu, že ho poslali na ten projekt do New Yorku, nebola na to doteraz príležitosť. A potom ma požiadal o ruku a... už sme tu.“

„Už sme tu,“ zopakoval som.

Zásnuby v dnešných časoch trvajú roky a ľudia ich často potom zrušia. Pevne som sa chopil tejto myšlienky a privinul si dcéru k sebe ako topiaci, čo sa chytá slamky.

„Zdá sa, že dnes je deň veľkých správ,“ zvolala a prepletla si prsty s Ryanovými s drobným úsmevom, ktorý jej ihneď opätoval. „Prezradil vám môj snúbenec ďalšie novinky?“

„Máte ešte ďalšie?“ opýtal som sa.

„Sťahujem sa k nemu,“ oznámila Abbie.

„Čože?“ zháčil som sa a snažil som sa upratať si myšlienky v hlave.

„Má vlastný dom v Beestone. Mám odtiaľ oveľa bližšie do školy, takže v lete môžem chodiť pešo do práce, a je to lepšie aj kvôli Ryanovej práci. Veľa času trávi na cestách a je to blízko výjazdu na diaľnicu M1.“ Z vrecka vytiahla kľúčenku a zdvihla ju do vzduchu – visela na nej na retiazke malá strieborná mačka a jediný kľúč. „Je to naozaj veľmi pekný dom a pekná štvrť.“

„Beeston,“ zopakoval som. „Chápem.“

„Je to odtiaľto len pár kilometrov, oci. Je to ešte stále v Nottinghame. Nie je to ďaleko od mesta. Pomôžeš mi presťahovať veci?“

Zmocnil sa ma pocit prázdnoty. „Jasné,“ súhlasil som. „Ale môžeš tu zostať tak dlho, ako budeš chcieť, Abbie. Pokojne tak dlho, koľko bude treba.“

„Vďaka, oci. Si skvelý.“

Jej telefón začal cinkať každých pár sekúnd. Hlásil nadšené reakcie na fotku o zásnubách, ktorú zverejnila na Instagrame či Facebooku. Každá správa jej vyčarovala nový úsmev na tvári, vyvolala nával nadšenia, keď odpovedala na komentáre priateľov a všetky správy ukazovala Ryanovi.

Claire vyšla z kuchyne s fľašou šampanského v jednej ruke a medzi prstami druhej ruky držala stopky štyroch pohárov. Každý si zobral jeden a pri nalievaní nastalo ticho. Claire na mňa stále ani nepozrela a chvíľu som si myslel, že ani ona si nie je Ryanom istá, že zdvorilosťou maskuje svoju nedôveru.

„Nie je to vzrušujúce?“ zvolala.

Ryan sa usmial. „Chcelo by to prípitok! Na čo si pripijeme?“

Abbie zdvihla pohár so šumiacimi bublinkami šampanského. „Na nové začiatky?“

Claire a Ryan zdvihli poháre.

Pomaly som urobil to isté.

„Na nové začiatky,“ zopakovala Claire.

Všetci sme si štrngli a odpili si. Ryan položil pohár na drevený stôl a posunul ho trochu ďalej, akoby sa už viac nechystal piť.

„Chcel by som vám poďakovať,“ začal. „Vám oboom za to, že ste ma takto srdečne prijali.“

„To nestojí za reč,“ vyhrŕkla Claire. „Potešili nás tieto dobré správy v rodine, však, Ed?“

„Áno,“ prikývol som meravo. „Samozrejme.“

Claire zachytila môj výraz a jemne mi stisla ruku, čím mi chcela povedať: *Ja viem, chápem. Porozprávame sa o tom neskôr.*

„Pravdou je, že som čakal na tú správnu osobu,“ ozval sa Ryan. „A keď som stretol Abbie, nechcel som viac strácať čas. Niekedy to proste *viete*, nie je tak?“

Slová *čakal som na tú správnu osobu* ma pohoršili, ako keby čakal na ponuku nového auta. A zdôrazňovanie svojho ja sa mi tiež nepozdávalo. Abbie nie je len nejaký človek, je dôležitá a úžasná sama osebe – a on si ju nezaslúži.

„Takže!“ zvolala Claire a zo šampanského jej sčerveneli líca. „Uvažovali ste už nad dátumom?“

„Nuž...“

„Je to asi trochu predčasné,“ pokračovala Claire. „Len by som rada vedela, ako si to chcete naplánovať.“

„Vlastne,“ ozvala sa Abbie a krútila zásnubným prsteňom na prste. „Už máme termín.“

Claire náhle zmeravela. Posadila sa s pootvorenými ústami. „Na-ozaj?“

„Áno.“

„Už máte termín?“

„Chceme svadbu začiatkom leta, mami. Bude koncom júna.“

„Júna? Fíha!“ zvolala. Rozpačito sa usmiala. Sledoval som, ako zalapala po dychu. „Budúci rok v júni máme niekoľko predstavení, dohodli sme to minulý týždeň. Musím sa pozrieť do kalendára.“ Vstala a vykročila k domu. Ani sa na mňa nepozrela, keď prechádzala okolo.

Nastalo ticho. Abbie sa naklonila k Ryanovi a niečo mu pošepkala do ucha. Usmial sa, prikývol a uprene jej hľadel do očí. Vedel som, že mám niečo povedať, ale nemohol som. Radšej som sa napil šampanského. Mám viac ako rok na to, aby som spoznal tohto chlapa: mám dosť času, aby som zistil, či niečo neskrýva, aby som sa uistil, či ma môj inštinkt neklame.

Claire sa vrátila na terasu s diárom v modrej koži. Bol niečo ako rodinná biblia, kde sú svedomito zaznačené a zosúladené všetky jej pracovné cesty s divadlom, návštevy priateľov, sviatky, narodeniny a iné udalosti. Abbie sa ju snažila presvedčiť, nech si to zapisuje do mobilu v spoločnom kalendári, aby sme to mali všetci v telefónoch, no Claire nechcela. Povedala, že si vystačí so svojím diárom. No ja som tušil, že je v tom niečo viac. Plánovanie života a zapisovanie rukou bol jej spôsob, ako sa so všetkým vyrovnávala.

„No pozmene sa,“ povedala a začala listovať od konca diára. „Takže... koniec júna. Zrejme by sme mali rozposlať pozvánky dostatočne skoro – povedzme v septembri alebo októbri –, ešte než si ľudia na budúci rok naplánujú letné dovolenky. Aký dátum by ste chceli?“

„Dvadsiateho deviateho.“

Claire prešla prstom po stránke diára. „Okej, divadelné turné so

Skúškou ohňom by sa malo skončiť dvadsiateho tretieho, takže fajn, a dvadsiateho deviateho je... utorok.“ Zdvihla pohľad a zamračila sa. „Určite je to dvadsiateho deviateho a nie dvadsiateho šiesteho? To je posledná júnová sobota.“

Abbie zaváhala a kútiky úst sa jej skrivilili v nervóznom úsmeve.

„Ide o to, mami, oci...“ začala sa rozrušene hrať s ramienkom topu, „že to nie je utorok.“

„Ako to?“ Claire uprene hľadela do diára. „Ale tu je utorok.“

„Bude to pondelok, mami.“

Pohľadom som prešiel od svojej dcéry k jej snúbencovi, ale jeho nehybná tvár nič neprezrádzala.

„Ako to myslíš, Abbie?“ opýtal som sa potichu. „Čo tým chceš povedať?“

„Svadba sa nebude konať budúci rok,“ pokračovala a sťažka prehltla. „Bude budúci mesiac.“

4

Veľmi opatrne som položil pohár so šampanským na stôl a zovrel som opierky záhradného kresla. Klesol som naň a tvrdý drevený okraj sa mi zaryl do dlane.

Claire stuhla tvár, pero nehybne držala nad diárom. „Povedz to ešte raz,“ vyhrkla konečne.

„Bude to koncom budúceho mesiaca, mami.“ Abbie hovorila potichu a napäto. „Dvadsiateho deviateho júna.“

Horko-ťažko som chápala, čo práve vyslovila, a v hlave som počítal dni. „Abbie, veď... to nie je ani šesť týždňov,“ povedal som. „Ako sa to dá stihnúť?“

„Oficiálnu žiadosť stačí podať dvadsaťosem dní pred obradom. To je všetko.“

„Ale je to príliš skoro, príliš rýchlo,“ povedal som a snažil som sa nekričať. „Prečo sa tak ponáhľate? Musíme všetko pripraviť, pozvať ľudí, treba urobiť milión vecí, mnohým sa nepodarí zariadiť si veci v takom krátkom čase, aby mohli prísť.“

„Oci, ja viem, že je to naráchlo.“ Abbie zopála ruky v lone. „Ale vždy hovorím, že na svojej svadbe chcem mať celú svoju najbližšiu rodinu.“

„To je jasné, Abbie, ale...“

„*Všetkých*.“ Abbie odvrátila pohľad. „Každého, kto je v mojom živote dôležitý. A ak budeme čakať do budúceho roka alebo dlhšie...“

Nedokončila vetu a začala si utierať oči.

„Och, Abbie! Zlatko,“ chlácholila ju Claire.

Posledné šikmé lúče zapadajúceho slnka zmizli za platanmi a so súmrakom akoby teplota klesla o niekoľko stupňov. Striaslo ma.

Abbie vstala so zopätými rukami. Hovorila tichým hlasom, takmer šepotom.

„Neznesiem predstavu, že by tu babka Joyce nebola v môj svadobný deň,“ šepkala.

Claire vstala, podišla k dcére a silno ju objala.

„Och, Abbie,“ zopakovala. „Mama by nechcela, aby ste určovali dátum podľa nej. Vieš, že si želá, aby si robila to, čo je najlepšie pre *teba*.“

„Toto je pre mňa najlepšie. A aj tak nechcem čakať.“ Vykĺzla z Clairinho objatia a pokúsila sa o úsmev. „My nechceme čakať. V práci mi dali mimoriadne voľno na jeden a pol dňa kvôli... okolnostiam. Pretože je to narýchlo.“

„A čo tvoja rodina, Ryan?“ opýtal som sa. „Čo si o tom myslíš?“

Abbie sa postavila vedľa kresla, kde sedel jej snúbenec, a položila mu ruky na plecia. „Bol to Ryanov nápad,“ oznámila. „Keď som mu povedala o babke, o jej diagnóze, navrhol, aby sme urobili všetko, čo treba, aby sa mohla zúčastniť na našom veľkom dni. Potom zistil viac o všetkých úradných a praktických záležitostiach, porozprával sa s matrikárom a našiel nám dátum.“

Ryan pomaly prikývol a opatrne sa usmial. „Bude to civilný obrad v Bridgford Hall,“ oznámil. „Len najbližší priatelia a rodina – nie je to veľký priestor, ale je blízko a v peknom prostredí pri parku. A budúce leto môžeme usporiadať veľkú oslavu s množstvom hostí.“

„Hovorí sa tomu párty v duchu ‚Žili šťastne, kým nepomreli,‘“ zahlásila Abbie.

Pri týchto slovách som sa strhol.

„No dobre,“ vyhrkla Claire, šúchajúc si tvár. „Fíha, okej, zdá sa, že ste si už všetko naplánovali.“

„Nie úplne, mami. Ešte treba dohodnúť kopu vecí. Napadlo mi, že by sme mohli začať už zajtra, my traja.“

„Iste,“ súhlasila Claire a silene sa usmiala. „Najprv však treba zistiť, či sa babka zobudila, aby si jej oznámila tieto novinky.“

5

„Porozprávaj nám, ako ťa Ryan požiadal o ruku,“ nabádala ju Claire.

Ryan už odišiel. Znovu mi na verande potriasol rukou a vykročil k svojmu Audi zaparkovanému pri obrubníku. A ostali sme v obývačke len my štyria. Abbie sedela s Claire na pohovke na jednej strane, Joyce na opačnej. Abbie si s hanblivým úsmevom zložila nohy pod seba.

„Minulý víkend ma zobral na úžasný piknik do Chatsworth House. Pili sme šampanské a daroval mi túto peknú fotoknihu s našimi spoločnými fotografiami.“ Vytiahla album a rukou nežne prešla po lesklom bielom obale. „Na poslednej strane bol obrázok zamotanej škatuľky s prsteňom. Keď som zdvihla pohľad od knihy, kľačal pred mnou na kolene, držal tú škatuľku, vzal ma za ruku a opýtal sa, či sa stanem jeho ženou. V tej chvíli, keď sa ma to spýtal a keď som uvidela prsteň, ma to tak prekvapilo, že som sa rozosmiala.“

„Chudák Ryan!“ zvolala Joyce. Okolo pliec mala prehodenú kockovanú šálu. „Určite sa cítil trápne.“

„Veď to, babi! Nevieť, prečo ma to rozosmialo. Asi to bolo tým šokom. Úplne ho to vykoľajilo, potom sa ma to opýtal znovu a ja som povedala: *Áno, áno! Samozrejme!*“. Vystrela prstenník, aby si opäť prezrela prsteň s veľkým diamantom, akoby kontrolovala, či tam ešte je. „Potom som sa rozplakala a on mi začal vysvetľovať, ako ťa požiada o súhlas, keď sa dnes stretnete.“

Claire naklonila hlavu nabok. Namiesto kontaktných šošoviek si

nasadila okuliare s rámom z korytnačiny a obula si staré papuče z ovčej kože. Ešte stále sme nemali príležitosť porozprávať sa osamote; nemal som ani potuchy, ako to všetko vnímala. Ak mala obavy ako ja, vedela to naozaj dobre skrývať.

„Ten nápad s fotoknihou je úžasný,“ skonštatovala. „Však, Ed?“

Pokrútil som pohárom s brandy a odpil som si. Prehltol som nápoj a pocítil pálenie a škrabanie v hrdle.

„Veľmi premyslené,“ zahlásil som.

Joyce chytila Abbinu ruku do dlaní. „Myslím, že to bol skvelý večer, moja milá,“ začala. „A chceš vedieť, čo si ešte myslím?“

„Samozrejme, babi.“

„Myslím si, že si si ulovila dobrého chlapa. Pripomína mi tvojho starého otca, keď som sa s ním zoznámila.“

„Deda Jima?“ V Abbinom hlase bolo cítiť radosť. „Ako to myslíš, babi?“

„Je to jeden z tých dobrých chlapov, jednoducho to *vieš*. Jim bol skutočný džentlmen a taký je aj Ryan. Nie tým staromódnym spôsobom, jednoducho... je pozorný a milý.“

„Och, ďakujem! Som taká rada, že sa vám všetkým páči!“ Abbie opatrne objala starú mamu. „Padol mi kameň zo srdca, bola som trochu nervózna z toho, čo naňho povieš.“

„Je to jednoznačne skvelý úlovok,“ skonštatovala Joyce. „Nemyslíte?“

„Zdá sa, že je naozaj milý,“ súhlasila Claire a pozrela na mňa.

„To áno,“ pokračovala Joyce. „Je to skutočne skvelý úlovok.“

* * *

Oprel som sa o pracovnú dosku v kuchyni a čakal, kým zovrie voda v kanvici na Clairin kamilkový čaj. Prechádzal som príspevky na Instagrame, kým som nenarazil na Abbin príspevok z dnešného večera: na fotografii ukazuje ľavú ruku so zásnubným prsteňom s veľkým diamantom. Príspevok tam bol len pár hodín, no už mal viac ako tristo lajkov a sedemdesiatštyri komentárov od priateľov, ktorí

Abbie zagratalovali, poslali radostné správy s pusinkami a emotikony v podobe prsteňa, fľašiek šampanského a srdiečok.

Abbin úsmev bol široký a taký úprimný, že za normálnych okolností by mi srdce podskočilo od šťastia. No nemohol som spustiť zrak z Ryana, z jeho nacvičeného úsmevu, ktorý bol len slabým odvarom jej úsmevu. Tie tmavohnedé až čierne oči! Ako žralok. Kanvica šťukla a ja som práve nalieval vodu do šálky, keď do kuchyne vošla Claire. Zľahka ma pobozkala na kútik úst a oprela sa o pult, pri ktorom zvyčajne raňajkuje.

„Takže,“ začala moja manželka. Sledoval som ju a čakal, že ukáže svoje skutočné pocity, no na tvári mala len jemný úsmev.

„Takže,“ zopakoval som váhavo.

„To bol ale večer!“

Pomaly som prikývol. „Áno... to teda bol.“ Neprítomne som pomiešal svoj čaj, zo šálky stúpala vôňa jablka a medu. „Máš pravdu.“

„Si v pohode, Ed? Si nejaký mĺkvy.“

„Len si chcem všetko upratať v hlave.“

„To my obaja,“ prikývla. „Tak čo si myslíš o našom budúcom zázvoří?“

Vriaca voda vyšplechla ponad okraj šálky. Lyžička mi vypadla z ruky a začal som ňou potriasť.

„Au,“ zapišťala Claire. „Neobaril si sa?“

„To nič,“ povedal som a strčil som ruku pod prúd studenej vody z kohútika, ktorá znecitlivela tmavoružovú kožu nad palcom. „Ja ti neviem. Čo si myslíš o Ryanovi ty?“

„Je absolútne očarujúci. A zjavne sú do seba zbláznení.“

Vzal som z radiátora utierku a omotal si ju okolo ruky. Cítil som pulzovanie a trhanie v obarenej pokožke, potom som pokrútil hlavou.

„Kiežby sme mali viac času, aby sme si na to zvykli... a lepšie ho spoznali.“

„Mama nemá čas.“ Prekrížila si ruky na hrudi. „Je to od Abbie a Ryana nesmierne pozorné, že chcú, aby bola s nimi počas ich veľkého dňa.“

„Ja viem. Ale chcem vedieť viac o tom, čo sa deje, aby som mal všetky fakty, celkový obraz o...“

„Nie je.“

„Nie je čo?“

„Nie je tehotná.“

S úľavou som sťažka prehltol a bol som rád, že ma dnes už nečakajú ďalšie šokujúce novinky.

„Fajn. Síce som nehovoril o tomto, ale to je dobré.“

„Pýtala som sa jej na to, skôr než si ľahla. Ubezpečila som ju, že by sme ich neodsudzovali, bolo by to v poriadku, aj keby bola tehotná, len by sme to chceli vedieť.“

„A ona by ti to povedala?“

„Iste. Hovorí mi všetko.“

Abbie sa vždy radšej zverovala svojej mame. Myslím, že je to prirodzené. A Claire ju vždy vypočula bez prílišného odsudzovania, mne neskôr len tak zhruba vykreslila podstatu – keď Abbie nebola v miestnosti.

„Teraz si na rade, Ed.“

„Na rade?“

„Povedz mi,“ vyzvala ma a naklonila hlavu nabok. „Čo si myslíš? Bol si dnes taký vážny.“

Otvoril som nohou smetiak a hodil doň čajové vrečko. „Kedysi, keď sme sa zoznámili, sa ti páčilo, že som bol vážny.“

„Áno, páčilo. A stále sa mi to páči.“

„Taký jednoducho som.“

Claire zdvihla obočie. Zaváhal som. Keby som povedal úprimne, že *mám naozaj zlý pocit zo snúbenca našej dcéry*, znelo by to paranoidne. Musím na to ísť okľukou.

Podal som jej šálku s čajom, uškom k nej. „Všetko sa to deje tak rýchlo, tak náhle,“ pokračoval som. „Abbie mala vzťah na diaľku s chlapíkom, ktorý bol rozlietaný po svete, potom sa vrátil do Spojeného kráľovstva, našťahoval sa do Nottinghamu a bum! – konečne sme ho spoznali a už sú zasnúbení, budú spolu bývať a čoskoro majú mať svadbu. Úprimne povedané, stále som to v sebe nespracoval.“